

1918-12-14

AFSENDER

Anders Pedersen, Augusta Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:
Mappe 86 nr. 10

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

at vi foler det samliv og lidt om
vi gør? Jeg er kommen til at tænke
helt på, ved at minides alle de mange
sviderpuder, hvis hele liv her, levede
i kæmpel og bød en udbylde.

Er de mon ikke helt anderledes vrede
ligt med nu, end vi drøfter os
til at tænke. Jeg vil nemlig de skal
to dette er fantastisk, for det er det
ikke. —

Når Jesus død og nedført
kunne vike om veldigt på de dride om
Mathias siger 21, 52, det må jo være dem
hvis hele skal siges på hans komme —
kan vi ikke have lov til at tænke at
der er flere — om end de ikke når til
at samles med deres legemer og skrifte
— dog derinde hvor de er, for en helt
og glad oplevelse af det de i hele
deres liv havde ventet på. Nå —
jeg tænkte altså bare til at sige dette,
som er i tankerne, men du skal ikke
brødre dig med osas, — for det er
mange ikke vel at spørge om osalt.

Men underligt er det da ikke — og
jeg om og gamle i alt det vi om
oplever her, ofte må spørge: hvordan
ses alt det nu gennem derinde fra?
Vi for os mange spørgsmål ved vort
publikum i al, og det er en lyse.

Karl's fulder til jeg begyde to
og veldigt fæl, eders A. a.

Lille Vium 4/12 18.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 10

Kære Jakob, det var rigtigst
godt at få bes fra dig, — og vi
kom det lige på min døde dag.

Jeg ved ingen jeg i skrift kan
bedre tale med og forstå, jeg agter
jag vedes og kind dig sige det.

Tak for alt det du sendte os. Vi
var glad ved at læse det. Men nu
kan jeg ikke, ikke de her, komme ind
til det. I dag kommer Wilson altså til

Paris. Vi så i avisen at Skovskål
handlens tegner fram vort glødelige
skrift om Rømnensone — med tydelige
og ventur at det også skal tale med
ved fredsordet. Ja, lad hende
om det, men sikkert er det at
kristenfolkets indlæg må og vil
også være med det.

Længere kom jeg ikke i morges,
og om kom dette bes fra Helge Rør
brand som jeg ikke ved andet at
gør med end sende dig det straks.

Jeg synes jo nok det er noget godt
at spørge dig om det, men måske
finder du jeg rår. Vil du ikke
nok sende Skrivmand et ja eller nej.

Skad han skriver om Skjoldes Komme
her den Sammenheng: jeg spørge
om, højskolebladet ikke kunde gi et
brynet, hvor travle møder og husmøder
hver freldag kunde gi en bilde fra
deres højskole dage, blive mindet om
et øagn eller en sang som de vi
kunde dele med deres husfolk og
børn - og over det brynet skulde der
helst et sådan lille talende billede.

Jeg kunde lide at tale med
dig om et og andet i det skrevne
du tænkte, i det korte skrift har
jeg skrevet af, - det måtte jeg
vel nok? Allet kunde troges
da Anders, som også spørge dig
Tak. Ja, hvor er der dog meget
forenne i disse tider: hvor, end
hvoros ander være over jorden
er det ikke sådan Jo. Sige: for
valdsom mudeat - Jeg for

min del trænger til ofte at lade Poesi
sige til mig: ser til Dikke Komme
af begjæret - Jeg er så glad ved at
jeg er så afgjort, her vist til et væk
her hjemme i Lille Skum, og at jeg
her sådan en lille fast bog at drage
mig om, som lille Eli. Eller kunde
det vel nok, friste mig at gå vider ud
- nu er der jo næsten for færdig. Men
derfor er jeg nu heller ikke vant nok.

Ja, Kristian er den forstjæle af viden
her, som du skriver, men eventyret
begynder da med Adam, og Babel
og da Kristian, som vider forvædet.
- Hvorfor skriver du i sammenheng
der med: at han vider jo, færdig?
hvordan endnu videren har vedet?

Der er noget jeg har lyst til at
spørge dig om - hvad jeg kan.

Da Kristus havde fortalt folk
fra dødsriget ind i de levendes
land - blev der ikke så et helt
nyt samvær mellem dem og
det folk her i verden, som de
tilhørte? Er det ikke fordi vi
er mere døde end de der inde?

de der ikke frastod, vil sige: "harde
mor ikke vordt — —!"
Gennem
troskaben i det små vindes der frem til
et rigt og glad menneskeliv. Gennem
troskaben mod "det store" — i alle livets
små oplevelser — mås du frem til det
evige livs uendelige lykke.

Og den det store er det ord. Gud talte
til os, da han i deten gjorde hjer af
os til sit barn, gav os del i sin
sinns vane og evige liv. Vort skæbne
og ærlige "ja" til afsigelsen af den
bude og til troen på Gud fader,
son og helligånd, det er den troes
hvorpå vort evige livs lykke hviler.

Troens hvide lilje,
dybere end queld hjærtets vane
vilge, hvor er du yndepild!"

Og — så græder den en gang, den
stillelende morgen, da "barnet" vort
egte barn, Økls-barnet i os vil stå der
i al sin skønhed. Og se — ved kinden
holder det alt hvad vi har hørt,
men som vi for barnets skæbne har
sluppet.

Og tilfæld skønne og vi gøre for
vi "det nu tilbage".

"Den som elsker far eller mor
mere end mig, er mig ikke værd,
og den som elsker sin eller datter
mere end mig, er mig ikke værd,
og den som ikke følger sit kors og
følger efter mig, er mig ikke værd."

Den som finder det liv, skal
møde det, og den som møder sit
liv for sin skæbne, skal finde det.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 85 Nr. 109

Matt. 10. vers 14.

Det var ved "Kjærligheds" af Selma
Lagerlöf jeg måtte tænke på de ord.

Hver i os af os kristne har i
deten fået et dejligt barn i gave.
Det barn er vor Herres Jesus Kristus.
Liv i os. Det er hvad der sker med os i
igenfødselsens bad: han giver os sit liv,
hviler det ind i os gennem afagelse
og troens ord, og vi modtager det gen-
nem menighedens og vort "ja".

Og, dette vor Herres barn liv i os
det vokser sin egen stille vækst.

Vi kan ikke lægge hverken tomme
eller alen dertil, men vi kan volde
at væksten bliver hemmet eller —
fremmet. Hvordan det? Gennem
vor troskab eller — utroskab mod

det os givne ord, og hele vort menneske livs troskab eller utroskab over alt det der er os betroet, fra det mindste til det største.

I de store lyse øjeblikke, da holder vi vort guldhænde og blåøjede barn i vort favn, som bondens hustru en tid holdt sin dæmning, men vi kommer da de mange, mange stunder da vort barn er borte for os, mere i de tider der kommer - at de og det, vi i det øjeblik har fået at høre, det er stridigt og stygt, og det kan i mellem blive sin overhængende lig, og til og med ladende sig at arbejde, - denne evindelige kamp i "frygt og baven".

Men så er der dog altid noget inde i os, der holder igen. Noget, der uden selv at kunne forklare det er i slægt med det inderside i al frelse. Vi må holde ud, kaste hvad det vil. Og vi strider os frem med dette udykke, det er et led ved, men som vi dog aldrig må

slippe af tanke eller øje, aldrig lade bort fra. Dette trodsige, selvvalige, ejendomme, stygge sind i os selv.

De der står udenfor, ja stunder op på dem og holder af og troede forstod os - undres over os. Er dette et kristenliv? - Et Guds barn i strid og kamp er ej det et menneskeliv - sukker vi selv.

Og det kan hende, - og vil det end nærmeste få afslag for den der ikke vil slippe dette stadige, uforståede, og til og med ladende sig at arbejde, - denne evindelige kamp i "frygt og baven".

Da gælder det at holde ud som bondens hustru holdt ud under spot og hån, og end nu holdt ud, da den der var hendes liv har på jorden, gik bort fra hende.

Men - det hun først anede da hun havde gennemlevet strid: lidelsernes ende, den anelse på vished, ej et kristent menneske i voksende mål under hele kampen. Aner - at gennem dette troskab, vokser det eget segnede barn, der en gang, til alle